

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক হৈছা বহুত ডাঙৰ সোণাৰী (ৰত্নাকৰ), তোমালোকে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন ৰূপী অলংকাৰ দি সকলোকে ধনবান কৰি তুলিব লাগে"

প্ৰশ্ন: নিজৰ জীৱনক হীৰাৰ দৰে গঢ়িব তুলিবলৈ কোনটো কথাত বহুত সাৱধান হ'ব লাগে?

উত্তৰ: সংগৰ। সন্তানসকলে তেওঁৰহে সংগ কৰিব লাগে যিয়ে ভালকৈ জ্ঞান বৰষে। যিয়ে (জ্ঞানৰ) বৰষুণ নিদিয়ে, তেওঁৰ সংগ লোৱাৰ পৰা লাভেই বা কি! সংগৰ দোষ বহুত লাগে, কোনোবাই কাৰোবাৰ সংগত হীৰাৰ দৰে হৈ যায়, কোনোবা আকৌ কাৰোবাৰ সংগত পাথৰৰ দৰে হৈ যায়। যি জ্ঞানী হ'ব তেওঁ নিশ্চয় নিজৰ সমান কৰি তুলিব। সংগৰ পৰা নিজকে চম্ভালিব লাগে।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত যথা ৰীতি গোটেই সৃষ্টিৰ, গোটেই ড্ৰামাৰ স্মৃতি আছে। *কনট্ৰাষ্টো* (পাৰ্থক্যও) বুদ্ধিত আছে। এয়া সকলো বুদ্ধিত দৃঢ় হৈ থাকিব লাগে যে সত্যযুগত সকলো শ্ৰেষ্ঠাচাৰী, নিৰ্বিকাৰী, পাৱন, চালভেণ্ট (সম্পত্তিৱান) আছিল। এতিয়াতো গোটেই জগতখনেই ভ্ৰষ্টাচাৰী, বিকাৰী, পতিত, ইনচালভেণ্ট (দৰিদ্ৰ)। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল সংগমযুগত আছা। তোমালোক সিপাৰলৈ গৈ আছা। যেনেকৈ নদী আৰু সাগৰ য'ত মিলিত হয়, তাক সংগম বুলি কয়। এফালে মিঠা পানী, আনফালে নিমখীয়া পানী। এতিয়া এয়াও হৈছে সংগম। তোমালোকে জানা যে যথাযথ সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল পুনৰ এনেকৈয়ে চক্ৰ ঘূৰিব। এতিয়া হৈছে সংগম। কলিযুগৰ অন্তত সকলো দুখী, ইয়াক জংঘল বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগক বাগিছা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক কাঁইটৰ পৰা ফুল হৈ আছা। তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো স্মৃতি থাকিব লাগে। আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ। বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি থাকিব লাগে। ৪৪ জন্মৰ কাহিনীতো একেবাৰে *কমন* (গতানুগতিক)। এইটো বুজি পোৱা - এতিয়া ৪৪ জন্ম পূৰা হ'ল। তোমালোকৰ বুদ্ধি পৰিপুষ্ট হৈ আছে যে আমি এতিয়া সত্যযুগী বাগিছালৈ গৈ আছোঁ। এতিয়া আমাৰ জন্ম এই মৃত্যুলোকত নহ'ব। আমাৰ জন্ম হ'ব অমৰলোকত। শিৱবাবাক অমৰনাথ বুলিও কোৱা হয়। তেওঁ আমাক অমৰ কাহিনী শুনাই আছে, তাত আমি শৰীৰত থাকিও অমৰ হৈ থাকিম। আনন্দৰে সময়ত শৰীৰ ত্যাগ কৰিম, সেইখনক মৃত্যুলোক বুলি কোৱা নহয়। তোমালোকে যিকোনো লোককে বুজালে বুজি পাব - যথাযথভাৱে এওঁলোকৰ পূৰা জ্ঞান আছে। সৃষ্টিৰ আদি আৰু অন্ততো আছে নহয় জানো। সৰু শিশুও যুৱক আৰু বৃদ্ধ হয় পাছত অন্ত আহি যায়, পুনৰ শিশু হয়। সৃষ্টিও নতুন হয় পুনৰ কোৱাটাৰ (চাৰি ভাগৰ এভাগ) পূৰণি, আধা পূৰণি পাছত গোটেই পূৰণি হৈ যায়। আকৌ নতুন হ'ব। এই সকলোবোৰ কথা আৰু অন্য কোনেও ইজনে সিজনক শুনাব নোৱাৰে। এনেকুৱা চৰ্চা কোনেও কৰিব নোৱাৰে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাহিৰে অন্য কোনেও আত্মিক জ্ঞান পাব নোৱাৰে। ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণলৈ আহিলে তেতিয়াহে শুনিব। কেৱল ব্ৰাহ্মণেহে জানে। ব্ৰাহ্মণসকলৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে। কোনোবাই যথার্থ ৰীতিৰে শুনাব পাৰে, কোনোবাই শুনাব নোৱাৰে গতিকে তেওঁলোকে একো প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰে। সোণাৰীসকলৰ ক্ষেত্ৰতো দেখিবা যে কাৰোবাৰ ওচৰত কোটি টকাৰ মাল থাকে, কাৰোবাৰ ওচৰততো ১০ হাজাৰ টকাৰো মাল নাথাকে। তোমালোকৰ ক্ষেত্ৰতো এনেকুৱা। যেনেকৈ চোৱা এওঁ হৈছে জনক, এওঁ ভাল সোণাৰী। এওঁৰ ওচৰত *ভেলুৱেল* (মূল্যৱান) অলংকাৰ আছে। কাৰোবাক দি ভাল চহকী কৰি তুলিব পাৰে। কোনোবা সৰু সোণাৰী, বেছিকৈ দিব নোৱাৰে সেয়েহে তেওঁৰ পদো কম হৈ যায়। তোমালোক সকলো হৈছা সোণাৰী, এয়া অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ অলংকাৰ হয়। যাৰ ওচৰত ভাল ৰত্ন থাকিব তেওঁ চহকী হ'ব, আনকো তেনেকুৱা কৰি তুলিব। এনেকুৱাতো নহয় যে সকলো ভাল সোণাৰী হ'ব। ভাল ভাল সোণাৰীক ডাঙৰ ডাঙৰ কেন্দ্ৰলৈ পঠিয়াই দিয়ে। ডাঙৰ মানুহক ভাল অলংকাৰ দিয়া হয়। ডাঙৰ ডাঙৰ দোকানত এক্সপাৰ্ট (দক্ষ ব্যক্তি) থাকে। বাবাকো কোৱা হয় - সদাগৰ-ৰত্নাকৰ। ৰত্নৰ চুক্তি কৰে আকৌ যাদুকৰো হয় কিয়নো তেওঁৰ ওচৰতেই দিব্য দৃষ্টিৰ চাবিকাঠী আছে। কোনোবাই ঐকান্তিক ভক্তি কৰে তেতিয়া তেওঁৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। ইয়াত তেনেকুৱা কথা নাই। ইয়াততো অনায়াসে ঘৰত বহিও বহুতৰে সাক্ষাৎকাৰ হয়। দিনে-প্ৰতিদিনে সহজ হৈ গৈ থাকিব। বহুতৰে ব্ৰহ্মা আৰু কৃষ্ণৰো সাক্ষাৎকাৰ হয়। তেওঁলোকক কয় ব্ৰহ্মাৰ ওচৰলৈ যোৱা। তেওঁৰ ওচৰত গৈ *প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেচ* (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হোৱাৰ পঢ়া পঢ়াওঁ। এওঁলোক পবিত্ৰ প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেচ হৈ আহিছে নহয় জানো। প্ৰিন্সক পবিত্ৰ বুলিও ক'ব পাৰি। পবিত্ৰতাৰে জন্ম নহয় জানো। পতিতক ভ্ৰষ্টাচাৰী বুলি কোৱা হ'ব। পতিতৰ পৰা পাৱন হ'ব লাগে, এইটো বুদ্ধিত থাকিব লাগে যাতে যি কোনো লোককে বুজাব পাৰা। মনুষ্যই বুজে, এওঁলোকতো অতি বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন। তোমালোকে তেওঁলোকক কোৱা - আমাৰ ওচৰত কোনো শাস্ত্ৰ আদিৰ জ্ঞান নাই। এয়া হৈছে আত্মিক জ্ঞান (আধ্যাত্মিক জ্ঞান), যি পিতাই বুজায়। এয়া হৈছে

ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰ। এয়াও ৰচনা হয়। ৰচয়িতা এজন পিতাই হয়, তেওঁলোক (লৌকিক পিতা) হৈছে হৃদৰ *ক্ৰিয়েটৰ* (স্ৰষ্টা), এয়া হৈছে বেহৃদৰ পিতা, বেহৃদৰ *ক্ৰিয়েটৰ*। পিতাই বহি পঢ়ায়, পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। পিতাই গুল-গুল (ফুল) কৰি তোলে। তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় কুলৰ, তোমালোকক পিতাই পবিত্ৰ কৰি তোলে। আকৌ যদি অপবিত্ৰ হয় তেন্তে কুল কলংকিত কৰে। পিতাইতো জানে নহয় জানো। তেতিয়া ধৰ্মৰাজৰ দ্বাৰা বহুত শাস্তি দিয়াব। পিতাৰ লগত ধৰ্মৰাজো আছে। ধৰ্মৰাজৰ কৰ্তব্যও এতিয়া পূৰা হয়। সত্যযুগততো নাথাকিবই। পুনৰ আৰম্ভ হয় দ্বাপৰৰ পৰা। পিতাই বহি কৰ্ম, অকৰ্ম, বিকৰ্মৰ গতি বুজায়। এনেকৈ নকয় জানো - এওঁ আগৰ জন্মত এনেকুৱা কৰ্ম কৰিছে, যাৰ বাবে এয়া ভুগিবলগীয়া হৈছে। সত্যযুগত এনেকৈ কোৱা নহ'ব। বেয়া কৰ্মৰ তাত নামেই নাথাকে। ইয়াততো ভাল-বেয়া দুয়োটা আছে। সুখ-দুখ দুয়োটা আছে। কিন্তু সুখ তেনেই তাকৰ। তাত আকৌ দুখৰ নামেই নাই। সত্যযুগত দুখ ক'ৰ পৰা আহিল! তোমালোকে পিতাৰ পৰা নতুন সৃষ্টিৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। পিতা হৈছেই দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা। দুখ কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয়, এয়াও তোমালোকে জানা। শাস্ত্ৰততো কল্পৰ আয়ুসেই দীঘলীয়া কৰি দিলে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আধাকল্পৰ কাৰণে আমাৰ দুখ দূৰ হৈ যাব আৰু আমি সুখ পাম। এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰি থাকে, ইয়াৰ ওপৰত বুজাবলৈ অতি সহজ। এই সকলোবোৰ কথা তোমালোকৰ বাহিৰে আন কাৰো বুদ্ধিত থাকিব নোৱাৰে। লাখ বছৰ বুলি কৈ দিলে সকলো কথা বুদ্ধিৰ পৰা আঁতৰি যায়।

এতিয়া তোমালোকে জানা যে এই চক্ৰ 5 হাজাৰ বছৰৰ। কালিৰ কথা যেতিয়া এই সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশীসকলৰ ৰাজ্য আছিল। এনেকৈ কয়ো যে ব্ৰাহ্মণৰ দিন, এনেকৈ নকয় যে শিৱবাবাৰ দিন। ব্ৰাহ্মণৰ দিন পুনৰ ব্ৰাহ্মণৰ ৰাতি। ব্ৰাহ্মণ আকৌ ভক্তি মার্গতো গুছি আহে। এতিয়া হৈছে সংগম। দিনো নহয়, ৰাতিও নহয়। তোমালোকে জানা যে আমি ব্ৰাহ্মণ আকৌ দেৱতা হ'মগৈ আকৌ ত্ৰেতাত ক্ষত্ৰিয় হ'ম। এইটো স্মৃতি বুদ্ধিত দূত কৰি লোৱা। এই কথাবোৰ আন কোনেও নাজানে। তেওঁলোকেতো ক'ব শাস্ত্ৰত ইমান আয়ুস লিখা আছে, তোমালোকে আকৌ এইটো হিচাপ ক'ৰ পৰা আনিলা? এই অনাদি ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে, এয়া কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে, আধাকল্প হৈছে সত্যযুগ-ত্ৰেতা পুনৰ আধাৰ পৰা ভক্তি আৰম্ভ হয়। সেয়া হৈ গ'ল ত্ৰেতা আৰু দ্বাপৰৰ সংগম। দ্বাপৰতো এই শাস্ত্ৰ আদি লাহে লাহে ৰচিত হয়। ভক্তি মার্গৰ সামগ্ৰী বহুত ওখ-পাখ হয়। যেনেকৈ বৃষ্ণ কিমান ওখ হয়। ইয়াৰ বীজ হৈছে বাবা। এয়া হৈছে ওলোটো বৃষ্ণ। প্ৰথমতে আৰম্ভণিত সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম থাকে। এই কথাবোৰ যিবোৰ পিতাই শুনায়ে, এয়া হৈছে একেবাৰে নতুন। এই দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠাপকজনক কোনেও নাজানে। কৃষ্ণতো হৈছে শিশু। জ্ঞান শুনাওঁতা হৈছে পিতা। গতিকে পিতাক উৰুৱাই সন্তানৰ নাম দি দিলে। কৃষ্ণৰহে চৰিত্ৰ আদি দেখুৱাইছে। পিতাই কয় - লীলা কোনো কৃষ্ণৰ নহয়। গায়নো কৰে - হে প্ৰভু তোমাৰ লীলা অপৰম-অপাৰ। লীলা এজনৰে হয়। শিৱবাবাৰ মহিমা একেবাৰে ভিন্ন। তেওঁতো হৈছে চিৰ পবিত্ৰ হৈ থাকোঁতা, কিন্তু তেওঁ পাৱন শৰীৰততো আহিব নোৱাৰে। তেওঁক আহ্বান কৰে - আহি পতিত সৃষ্টিক পাৱন কৰি তোলা। সেয়েহে পিতাই কয় - ময়ো পতিত সৃষ্টিলৈ আহিবলগীয়া হয়। এওঁৰ বহুত জন্মৰ অন্তত আহি প্ৰৱেশ কৰোঁ। গতিকে পিতাই কয় - মুখ্য কথা অলফক (আল্লাক) স্মৰণ কৰা, বাকী এয়া সকলো হৈছে বিস্তাৰ। সেয়াতো সকলোৱে ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে। যিয়ে ধাৰণ কৰিব পাৰে, তেওঁলোকক বুজাও। বাকীতো কৈ দিওঁ - মনমনাভৱ। বুদ্ধিতো সকলোৰে ক্ৰমানুসৰি নহয় জানো। কিছুমান ডাৱৰে খুব বৃষ্টিপাত কৰে, কিছুমানে অলপ বৃষ্টিপাত কৰি গুচি যায়। তোমালোকো ডাৱৰ নোহোৱা জানো। কিছুমানেতো একেবাৰে বৃষ্টিপাত নকৰে। জ্ঞানক ধৰি ৰখাৰ শক্তি নাই। মস্মা-বাবা ভাল ডাৱৰ হয়। সন্তানসকলে তেওঁলোকৰ সংগ কৰিব লাগে যিয়ে ভালকৈ বৃষ্টিপাত কৰে। যিয়ে বৃষ্টিপাত নকৰে তেওঁলোকৰ সংগ ল'লে কি লাভ হ'ব? সংগৰ দোষো বহুত লাগে। কিছুমানতো কাৰোবাৰ সংগত হীৰাৰ দৰে হৈ যায়, কিছুমান আকৌ কাৰোবাৰ সংগত পাথৰ হৈ যায়। যিসকল ভাল তেওঁলোককহে ধৰিব লাগে। যি জ্ঞানী হ'ব তেওঁ নিজৰ সমান ফুল কৰি তুলিব। সত্য পিতাৰ দ্বাৰা যি জ্ঞানী আৰু যোগী হৈছে তেওঁলোকৰ সংগ কৰা উচিত। এনেকৈ নাভাবিবা যে মই অমুকৰ নেজত ধৰি পাৰ হৈ যাম। এনেকৈ বহুতে কয়। কিন্তু ইয়াততো তেনেকুৱা কথা নাই। ষ্টুডেণ্টে (বিদ্যার্থীয়ে) জানো কাৰোবাৰ নেজত ধৰি উত্তীৰ্ণ হৈ যাব! পঢ়িব লাগিব নহয় জানো। পিতাও আহি জ্ঞান দিয়ে। এই সময়ত তেওঁ জানে যে মই জ্ঞান দিব লাগে। ভক্তি মার্গত তেওঁৰ বুদ্ধিত এইটো কথা নাথাকে যে মই গৈ জ্ঞান দিব লাগে। এই সকলোবোৰ ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। বাবাই একো নকৰে। ড্ৰামাত দিব্য দৃষ্টি পোৱাৰ ভূমিকা থাকিলে তেতিয়া সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। পিতাই কয় - এনেকুৱা নহয় যে মই বহি সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁ। এয়া ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যদি কোনোবাই দেৱীৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিব বিচাৰে, সেয়া দেৱীয়েতো নকৰাব নহয় জানো। এনেকৈ কয় যে - হে ভগৱান, মোক সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱা। পিতাই কয় - ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে যদি হৈ যাব। ময়ো ড্ৰামাত বান্ধ খাই আছোঁ।

বাবাই কয় - মই ইতিমধ্যেই এই সৃষ্টিলৈ আহিছোঁ। এওঁৰ মুখৰে মই শুনাই আছোঁ, এওঁৰ দুচকুৰে তোমালোকক দেখি আছোঁ।

যদি এইটো শৰীৰ নাথাকে তেন্তে কেনেকৈ চাব পাৰিম? পতিত সৃষ্টিলৈকে মই আহিবলগীয়া হয়। স্বৰ্গততো মোক আহ্বানেই নকৰে। সংগমযুগতে মোক আহ্বান কৰে। যেতিয়া সংগমযুগত আহি শৰীৰ লওঁ তেতিয়াহে চাওঁ। নিৰাকাৰ ৰূপততো একো চাব নোৱাৰোঁ। অৰগেন্স (কৰ্মেন্দ্ৰিয়) অবিহনে আত্মাই একো কৰিব নোৱাৰে। বাবাই কয় - শৰীৰৰ অবিহনে মই কেনেকৈ চাব পাৰোঁ, লৰচৰ কেনেকৈ কৰিব পাৰোঁ। এনেকৈ যি কোৱা হয় যে ঈশ্বৰে সকলো দেখি আছে, সকলো তেৱেঁই কৰে সেয়া হৈছে অন্ধশ্রদ্ধা (অন্ধবিশ্বাস)। দেখা পাব কেনেকৈ? যেতিয়া কৰ্মেন্দ্ৰিয় পাব তেতিয়াহে দেখা পাব নহয় জানো। পিতাই কয় - ভাল বা বেয়া কাম ড্ৰামানুসৰি সকলোৱে কৰে। নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। মই জানো বহি বহি ইমান কোটি মনুষ্যৰ হিচাপ ৰাখিম, মোৰ শৰীৰ থাকিলে তেতিয়াহে সকলো কৰোঁ। কৰণকৰাৱনহাৰ বুলিও তেতিয়াহে কয়। নহ'লেতো ক'ব নোৱাৰে। মই যেতিয়া এওঁৰ শৰীৰত আহোঁ তেতিয়াহে পাৱন কৰি তুলিম। ওপৰত আত্মাই কি কৰিব? শৰীৰ দ্বাৰাহে ভূমিকা পালন কৰিব নহয় জানো। ময়ো ইয়ালৈ আহি ভূমিকা পালন কৰোঁ। সত্যযুগত মোৰ ভূমিকা নাই। ভূমিকা নাথাকিলে কোনেও একো কৰিব নোৱাৰে। শৰীৰ অবিহনে আত্মাই একো কৰিব নোৱাৰে। আত্মাক আহ্বান কৰা হয়, তেৱেঁ শৰীৰলৈ আহিহে ক'ব নহয় জানো। অৰগেন্স অবিহনে একো কৰিব নোৱাৰে। এয়া হৈছে বিস্তাৰত দিয়া বুজনি। মুখ্য কথা এইটোৱে কোৱা হয় যে পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। বেহদৰ পিতা কিমান শ্ৰেষ্ঠ, তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ কেতিয়া পোৱা যাব - এয়া কোনেও নাজানে। এনেকৈ কয় যে আহি দুখ দূৰ কৰা, সুখ দিয়া, কিন্তু কেতিয়া? এয়া কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া নতুন কথা শুনি আছে। তোমালোকে জানা যে আমি অমৰ হৈ আছোঁ, অমৰলোকলৈ গৈ আছোঁ। তোমালোক অমৰলোকলৈ কিমানবাৰ গৈছা? অনেকবাৰ। ইয়াৰ কেতিয়াও অন্ত নহয়। বহুতে কয় - কি মোক্ষ পাব নোৱাৰিনে? তেওঁলোকক কোৱা - নোৱাৰি, এয়া অনাদি অবিনাশী ড্ৰামা, এয়া কেতিয়াও বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। এয়াতো অনাদি চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া সঁচা মালিকক জানা। তোমালোক সন্ত্যাসী নোহোৱা জানো। তেওঁলোকৰ (লৌকিক জগতৰ ভিক্ষুকৰ) দৰে ফকীৰ নহয়। সন্ত্যাসীসকলকো ফকীৰ বুলি কোৱা হয়। তোমালোক ৰাজস্বৰি হোৱা, ঋষিক সন্ত্যাসী বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পুনৰ তোমালোক চহকী হৈ যোৱা। ভাৰত কিমান চহকী আছিল, এতিয়া কেনেকুৱা ফকীৰ হৈ গ'ল। বেহদৰ পিতা আহি বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। গীতো আছে - বাবা আপুনি যি দিয়ে সেয়া কোনেও দিব নোৱাৰে। আপুনি আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, যাক কোনেও কাটি নিব নোৱাৰে। এনেকুৱা গীত ৰচনা কৰাসকলে ইয়াৰ অৰ্থৰ বিষয়ে বিচাৰ নকৰে। তোমালোকে জানা যে তাত পাৰ্টিশ্বন (বিভাজন) আদি একো নাথাকিব। ইয়াতো কিমান পাৰ্টিশ্বন আছে। তাত আকাশ-ধৰণী সকলো তোমালোকৰ হৈ থাকে। তেন্তে সন্তানসকল সিমানখিনি আনন্দত থাকিব নালাগে জানো। সদায় বুজিবা যে শিৱবাবাই শুনায় কিয়নো তেওঁ কেতিয়াও হ'লি ডে (ছুটি) নলয়, কেতিয়াও বেমাৰত নপৰে। শিৱবাবাৰেই স্মৃতি থকা উচিত। তেওঁক নিৰহংকাৰী বুলি কোৱা হয়। মই এইটো কৰোঁ, মই সেইটো কৰোঁ, এই অহংকাৰ আহিব নালাগে। সেৱা কৰাতো কৰ্তব্য হয়, এই ক্ষেত্ৰত অহংকাৰ অহা উচিত নহয়। অহংকাৰ অহা মানেই অৱনতি হোৱা। সেৱা কৰি থকা, এয়া হৈছে আত্মিক সেৱা। বাকী সকলো হৈছে পাৰ্থিৱ। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাই যি পঢ়ায়, তাৰ *ৰিটাৰ্ণ* (প্ৰতিদান) গুল-গুল (ফুলৰ দৰে) হৈ দেখুৱাব লাগে। পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। কেতিয়াও ঈশ্বৰীয় কুলৰ নাম বদনাম কৰিব নালাগে, যি স্তানী আৰু যোগী হয়, তেওঁৰহে সংগ ল'ব লাগে।

(2) 'মই ভাৱ'ক ত্যাগ কৰি নিৰহংকাৰী হৈ আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে, ইয়াক নিজৰ দ্বায়িত্ব বুলি বুজিব লাগে। অহংকাৰত আহিব নালাগে।

বৰদান: নিজৰ ফৰিস্তা স্বৰূপৰ দ্বাৰা সকলোকে উত্তৰাধিকাৰৰ অধিকাৰ দিওঁতা আকৰ্ষণ-মূৰ্ত হোৱা
ফৰিস্তা স্বৰূপৰ এনেকুৱা চিকমিকাই থকা ড্ৰেচ (পোচাক) পৰিধান কৰা যাতে দূৰ-দূৰণিলৈকে আত্মাসকলক নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰে আৰু সকলোকে ভিকছ অৱস্থাৰ পৰা মুক্ত কৰি উত্তৰাধিকাৰৰ অধিকাৰী কৰি তোলে। ইয়াৰ বাবে স্তান মূৰ্ত, স্মৃতি মূৰ্ত আৰু সকলো দৈৱী গুণ মূৰ্ত হৈ উৰন্ত কলাত স্থিত হৈ থকাৰ অভ্যাস বঢ়াই যোৱা। তোমালোকৰ উৰন্ত কলাই সকলোকে চলি-ফুৰি থকা ফৰিস্তা তথা দেৱতা স্বৰূপৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাব। এয়াই হৈছে বিধাতা, বৰদাতা অৱস্থা।

স্লোগান: আনৰ মনৰ ভাৱক জানিবলৈ হ'লে সদায় 'মনমনাভৰ'ৰ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকা।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!